

Rick Riordan s-a născut pe 5 iunie 1964 în San Antonio, Texas. A predat timp de cincisprezece ani limba engleză și științele sociale în diverse școli din Statele Unite, însă a decis „cu greu“ să renunțe la cariera de profesor după ce a cunoscut succesul editorial cu literatura de factură polițistă, dar mai ales cu seria pentru copii *Percy Jackson și Olimpienii*, apărută deja la Editura Arthur. Ceea ce a început ca o simplă poveste inspirată din mitologie, spusă copiilor săi înainte de culcare, a devenit în câțiva ani o adevărată „modă“ culturală, numai în librăriile americane fiind disponibile de-a lungul timpului peste treizeci și cinci de milioane de exemplare din seriile *Percy Jackson*, *Cronicile familiei Kane* și *Eroii Olimpului*. Până în prezent, Rick Riordan a ocupat deja locul întâi pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduți autori, iar traduceri din cărțile sale au apărut în peste treizeci de țări.

Volumul *Sabia Verii* este primul din seria nou apărută, inspirată din mitologia nordică, *Magnus Chase și zeii din Asgard*.

RICK RIORDAN

Magnus Chase și zeii din Asgard

Sabia Verii

Traducere din engleză
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

excalibur

Cuprins

1. Bună dimineața! Vei muri	7
2. Bărbatul cu sutien de metal	15
3. Nu vă urcați în mașină cu rude ciudate.	22
4. Serios, omul nu știe să conducă	28
5. Mereu mi-am dorit să distrug un pod	35
6. Faceți loc rățuștelor, altfel vă pocnesc peste cap ...	43
7. Arăți grozav fără nas, serios	49
8. Atenție la interval și la individul păros cu secure. .	55
9. Sigur vrei cheia de la minibar.	63
10. Camera mea nu e deloc oribilă	68
11. Încântată de cunoștință. Acum îți voi zdrobi traheea	79
12. Măcar nu trebuie să gonesc caprele	87
13. Cartoful Phil își găsește sfârșitul	94
14. Patru milioane de canale și noi ne uităm la „Prin ochii walkiriilor“	102
15. Filmul cu gafa mea devine viral	109
16. Nornele. De ce Nornele!?	114
17. N-am cerut bicepsii	119
18. Lupt vitejește cu niște ouă.	127
19. Nu-mi spune Fasolică. Niciodată!	137
20. Vino în Partea întunecată. Avem tartă	146
21. Gunilla ia foc și nu e amuzant. Bine, e un pic amuzant.	154
22. Prietenii mei cad dintr-un copac.	167
23. Mă reciclez	176
24. O sarcină ați avut și voi	181

25. Directorul firmei de pompe funebre mă îmbracă ciudat	190
26. Hei, știu că ești mort, dar ce-ar fi să mă suni cândva.....	199
27. Să jucăm frisbee cu arme tăioase!.....	206
28. Discuțați cu fața, pentru că asta e cam tot ce are.	214
29. Un vultur ne fură falafelul	227
30. Un măr pe zi te poate omorî	238
31. Ori te-mpuți, ori pleci acasă	244
32. Se văd roadele anilor în care am jucat Bassmasters 2000	250
33. Fratele lui Sam se trezește cam țâfnos	260
34. Sabia mea e gata să ajungă pe eBay	267
35. Să nu-ți faci nevoile în capul Artei	276
36. Păzea!	288
37. Sunt batjocorit de o veveriță	294
38. Distrug un Volkswagen	300
39. Freya e frumoasă! Și are pisici!	308
40. Prietenul meu se trage din... Nu, nu pot s-o spun	320
41. Blitz face o înțelegere nefericită	329
42. Înainte de decapitare, dăm o petrecere cu rulouri de ou	336
43. Să începă fabricarea păsării decorative din metal	344
44. Junior câștigă o punguță cu lacrimi.....	354
45. Fac cunoștință cu Jack.	362
46. La bordul navei Unghie de la picior	370
47. Fac psihanaliză cu un țap	379
48. Hearthstone leșină mai des decât Jason Grace (deși habar n-am cine e acesta)	385
49. Asta e problema. Ți-a intrat o sabie pe nas	394
50. Fără spoilere. Thor a rămas mult în urmă cu seriarele	400
51. Purtăm discuția referitoare la transformarea în streche	410

52. Calul e chiar aici. Îl cheamă Stanley	417
53. Cum să ucizi uriașii în mod politicos	425
54. De ce nu trebuie să folosești un cuțit pentru friptură pe post de trambulină	430
55. Sunt purtat în luptă de Prima divizie aeriană a piticilor	439
56. Să nu-i ceri niciodată unui pitic să prindă o pasă în adâncime	446
57. Sam apasă pe butonul EJECT.....	452
58. Cine e Hel?	461
59. Grozăvia care se numește școală generală.....	468
60. O minunată croazieră ucigașă la apus de soare... ..	475
61. Iarba-neagră e în mod oficial floarea care-mi place cel mai puțin	480
62. Lupul mic și rău	486
63. Urâsc să-mi semnez singur condamnarea la moarte	494
64. A cui a fost ideea de a-l face pe Lup imposibil de ucis?	499
65. Urâsc partea asta	505
66. Sacrificii	511
67. Încă o dată, pentru un prieten.	515
68. Nu fi scârbos, frate	519
69. O... Deci pe ăsta îl mirosea Fenris în capitolul șaizeci și trei	525
70. Suntem puși în fața PowerPoint-ului sorții	529
71. Incendiem o barcă în formă de lebedă, cea ce probabil e ilegal	536
72. Pierd un pariu.	540
EPILOG	544
GLOSAR.....	549
RUNE (în ordinea apariției)	555

CAPITOLUL 1

Bună dimineața! Vei muri

Mda, știu. Veți citi despre cum am murit în chinuri groaznice și veți spune: „Uau! Ce tare, Magnus! Pot să mor și eu în agonie?“

Nu. Nu se poate.

Nu săriți de pe acoperișuri. Nu vă aruncați în fața mașinilor și nici nu vă dați foc. Nu așa se face. Nu veți sfârși unde am sfârșit eu.

În plus, nu vreți să fiți în pielea mea. Decât dacă aveți vreo dorință nebună să vedeți războinici strigoi care se hăcuiesc între ei, săbii care străpung nasul unor uriași și elfi întunecați în costume șic, altfel, nici prin cap să nu vă treacă să căutați ușile cu cap de lup.

Mă numesc Magnus Chase. Am șaisprezece ani. O să vă povestesc despre cum s-a dus de râpă viața mea după ce-am fost ucis.

Ziua a început destul de normal. Dormeam pe trotuar sub un pod din Grădina Publică când un tip mi-a tras una și m-a trezit, spunându-mi:

— Ești căutat.

Apropo, de doi ani locuiesc pe străzi.

Unii veți zice: „O, ce trist!“ Alții: „Ha, ha, ce ratat!“ Dar dacă m-ați întâlni pe stradă, nouăzeci și nouă la sută dintre voi ați trece pe lângă mine de parcă aș fi invizibil.

V-ați ruga: „Doamne, sper să nu-mi ceară bani.“ V-ați întreba dacă sunt mai în vârstă decât par, pentru că un adolescent n-ar avea ce căuta pe străzile din Boston în toiu iernii, înfășurat într-un sac de dormit vechi și împuțit. „Cineva ar trebui să-l ajute pe sârmanul băiat!“

Apoi ați merge mai departe.

Mă rog. N-am nevoie de mila voastră. Sunt obișnuit să mi se rătă în nas. Și foarte obișnuit să fiu ignorat. Să continuăm.

Vagabondul care m-a trezit e un tip pe nume Blitz. Ca de obicei, arăta de parcă trecuse printr-un uragan. Părul negru și sârmos era plin de bucățele de hârtie și de rămurele. Avea pielea măslinie și, din loc în loc, era acoperită cu gheață. Barba creață îi era răvășită. Poalele hainei erau tivite cu zăpadă pentru că o târâse pe jos – Blitz avea un metru șaiszeci și cinci înălțime –, iar pupilele îi erau atât de dilatate încât se confundau cu irisurile. Expresia lui mereu alarmată îl făcea să arate ca și cum ar fi pe punctul să țipe.

Am clipit ca să-mi limpezesc ochii. Aveam în gură un gust de hamburger stătut. Sacul de dormit era cald și chiar n-aveam chef să ies din el.

— Cine mă caută?

— Nu sunt sigur.

Blitz și-a frecat nasul care îi fusese rupt de atâtea ori încât căpătase forma unui fulger.

— Împart unii fluturași cu numele și fotografia ta.

Am înjurat. Cu polițiștii și gardienii din parc mă descurcam. Dacă auzeau de polițiști leneși, asistenți sociali voluntari, studenți beți, dependenți de droguri în căutare de victime mici și neajutorate de care să se lege, eram liniștit. Toate astea ar fi fost ca și cum cineva ar

fi încercat să mă trezească punându-mi în față clătite și suc de portocale.

Dar dacă cineva știa cum mă cheamă și cum arăt, asta nu era bine. Poate că cei de la adăpost se supăraseră că le stricasem casetofonul. (Colindele alea mă scosese din minți.) Poate că fusesem surprins de vreo cameră de supraveghere când furasem ultima dată din buzunare în cartierul teatrelor. (Hei, aveam nevoie de bani pentru pizza.) Sau poate că, deși puțin probabil, poliția mă căuta ca să-mi pună întrebări despre moartea mamei...

Mi-am adunat lucrurile, chestie care mi-a luat cam trei secunde. Sacul de dormit bine strâns a ajuns în rucsac, alături de periuța de dinți, niște șosete și lenjeria de corp. Cu excepția hainelor de pe mine, era tot ce-aveam. Cu rucsacul pe umăr și cu gluga gecii trasă până în dreptul ochilor, puteam să mă pierd ușor în mulțimea de pietoni. Boston-ul era plin de puștani de liceu. Unii erau mai slăbănogi și arătau mai tineri decât mine.

M-am întors spre Blitz.

— Unde i-ai văzut pe ăia cu fluturașii?

— Pe Beacon. Se îndreaptă spre partea asta. Un tip alb de vârstă mijlocie și o adolescentă, probabil fiică-sa.

M-am încrunțat.

— N-are nicio noimă. Cine...

— Nu știi, puștiule, dar trebuie să pleci.

Blitz a privit printre gene în lumina soarelui care răsărea colorând în portocaliu ferestrele zgârie-norilor. Din motive care nu-mi erau foarte clare, Blitz ura lumina zilei. Poate era cel mai scund și mai trupeș vampir boschetar din lume.

— Ar trebui să mergi la Hearth. Se învârte prin Copley Square.

Am încercat să nu mă enervez. Oamenii străzii din zonă spuneau în glumă că Hearth și Blitz erau mama și tatăl meu, pentru că fie unul, fie celălalt era mereu în preajma mea.

— Mersi, am spus. Mă descurc.

Blitz și-a ros unghia de la degetul mare.

— Nuș' ce să zic, puștiule. Azi e altceva. Trebuie să fii foarte atent...

— De ce?

A aruncat o privire peste umărul meu.

— Uite-i.

Nu vedeam pe nimeni. Când m-am întors, Blitz dispăruse.

Mă scotea din minți când făcea chestia asta. *Puf!* Tipul era ca un ninja. Un ninja vampir vagabond.

Aveam de ales: să merg în Copley Square și să stau cu Hearth sau să o iau spre Beacon și să încerc să-i depistez pe cei care mă căutau.

Descrierea lui Blitz îmi stârnise curiozitatea. Un tip alb de vârstă mijlocie și o adolescentă care mă căutau la răsăritul soarelui într-o dimineață friguroasă. De ce? Cine erau?

M-am strecurat pe malul iazului. Nu mergea mai nimeni pe aleea de sub pod. De aici puteam vedea dealul și pe oricine s-ar fi apropiat pe aleea de sus, fără să fiu văzut.

Pe jos se așternuse un strat de zăpadă. Cerul era atât de albastru încât te dureau ochii. Crengile desfrunzite ale copacilor arătau de parcă ar fi fost trase în sticlă. Vântul îmi trecea prin haine, dar frigul nu mă deranja. Mama obișnuia să glumească spunând că sunt pe jumătate urs polar.

„La naiba, Magnus!“, m-am dojenit.

Chiar și după doi ani, amintirile despre ea erau ca un teren minat. Cum dădeam peste una, cum îmi pierdeam de îndată liniștea sufletească.

Am încercat să mă concentrez.

Bărbatul și fata veneau spre mine. Părul grizonant îi trecea bărbatului peste guler – nu pentru că ar fi fost asta intenția, ci pentru că nu părea să dea doi bani pe tuns. Arăta încurcat, ceea ce m-a dus cu gândul la un profesor suplinitor: „Știu că am fost lovit de un cocoloș de hârtie înmuiață în scuipat, dar habar n-am cine l-a aruncat.“ Era încălțat cu niște pantofi total nepotrivți pentru iarna din Boston. Șosetele aveau nuanțe diferite de maro. Cravata arăta de parcă îi făcuse nod bătând pe întuneric.

Fata sigur era fiica lui. Avea părul la fel de des și ondulat, deși al ei era blond deschis. Era îmbrăcată mai rezonabil, cu cizme de iarnă, blugi și un hanorac, de sub care, la gât, se întrezărea un tricou portocaliu. Avea o expresie mai hotărâtă, mai furioasă. Ținea strâns în mână un teanc de fluturași de parcă ar fi fost niște eseuri la care ar fi primit pe nedrept note proaste.

Dacă pe mine mă căuta, nu voiam să mă găsească. Era înfricoșătoare.

Nu i-am recunoscut nici pe ea, nici pe taică-său, dar ceva se întâmpla în creierul meu... ca și cum un magnet încerca să extragă o amintire foarte veche.

Tatăl și fiica s-au oprit la răscruce. S-au uitat în jur de parcă abia și-ar fi dat seama că se aflau în mijlocul unui parc pustiu, în toiul iernii, la o oră imposibilă.

— Incredibil, a spus fata. Îmi vine să-l strâng de gât. Presupunând că se referea la mine, m-am ghemuit și mai mult.

Tatăl a oftat.

— Poate c-ar trebui să încercăm să nu-l omorâm. E unchiul tău.

— Dar *doi ani*? a întrebat fata. Tată, cum a putut să nu ne spună nimic timp de *doi ani*?

— N-am nicio explicație pentru comportamentul lui Randolph. Niciodată n-am avut, Annabeth.

Am tras aer în piept cu atâta forță încât mi-a fost teamă că mă vor auzi. Parcă mi s-ar fi luat un vâl de pe creier, dezvăluind amintiri încă vii de când aveam șase ani.

Annabeth. Ceea ce însemna că omul cu părul grizonant era... unchiul Frederick?

Mi-am amintit de ultima Zi a Recunoștinței petrecută în familie: Eu și Annabeth în biblioteca din casa unchiului Randolph, jucându-ne cu niște piese de domino, în timp ce la parter adulții țipau unul la celălalt.

„Ai noroc că trăiești cu maică-ta.“ Annabeth a mai așezat o piesă de domino pe clădirea miniaturală pe care o făcuse. Era incredibil de bine construită și avea coloane în față, ca un templu. „Eu o să fug de-acasă.“

N-aveam nicio îndoială că vorbea serios. Eram uimit de siguranța ei.

Apoi unchiul Frederick a apărut în prag. Avea pumnii strânși. Expresia lui sumbră contrasta cu renul zâmbitor de pe puloverul pe care îl avea pe el. „Annabeth, plecăm.“

Annabeth s-a uitat la mine. Ochii ei cenușii erau un pic prea fioroși pentru o elevă în clasa întâi. „Ai grijă de tine, Magnus.“

Cu o mișcare din deget, a dărâmat templul din piese de domino.

A fost ultima dată când am văzut-o.

După acea zi, mama a fost de neclintit: „Ne ținem departe de unchii tăi. Mai ales de Randolph. Nu-i voi da ce-și dorește. Niciodată.“

Nu mi-a explicat ce-și dorea Randolph sau pentru ce se certase cu Frederick și Randolph.

„Ai încredere în mine, Magnus. Dacă stăm prin preajma lor... e prea periculos.“

Aveam încredere în mama. Nici după moartea ei n-am luat legătura cu rudele mele.

Acum, dintr-odată, mă căutau.

Randolph locuia în oraș, dar, din câte știam, Frederick și Annabeth locuiau tot în Virginia. Și totuși, iată-i aici, împărțind fluturași cu numele și fotografia mea. Oare de unde făcuseră rost de o fotografie cu mine?

Îmi vâjâia capul atât de tare, încât am ratat o parte din discuția lor.

— ...ca să-l găsim pe Magnus, a spus unchiul Frederick. Și-a scos smartphone-ul. Randolph se află la adăpostul din South End. Spune că fără succes. Ar trebui să încercăm la adăpostul pentru tineri de pe cealaltă parte a parcului.

— De unde știm că Magnus mai trăiește? a întrebat Annabeth cu tristețe. După *doi ani*! Poate zace înghețat în vreun șanț!

Într-un fel eram tentat să sar de unde mă ascundeam și să strig: „TA-DA!“

Deși trecuseră zece ani de când o văzusem pe Annabeth, nu-mi plăcea s-o văd necăjită. Dar după atâta timp petrecut pe stradă, învățasem pe calea cea grea: nu te arunca niciodată cu capul înainte până nu înțelegi ce se întâmplă.

— Randolph e convins că Magnus trăiește, a spus unchiul Frederick. E undeva în Boston. Dacă chiar e în pericol...

Au luat-o spre strada Charles, și sunetul vocilor lor a fost purtat de vânt.